

T Ì N H

* * *

HỮU DUYÊN

(Tuyển tập truyện ngắn)

Thúy Kiều đi dạo phố về đến nhà mở hộp thư trước ngõ thấy có phong thư gửi từ ViệtNam, xì một tiếng, rồi xô cửa vào phòng khách không thấy em gái, gọi ới ới:

- Vân ơi! Nhỏ khờ ơi! Em đang ở đâu?

Có tiếng thanh tao từ bếp vọng ra:

- Em đang ở trong bếp. Chị Hai đi phố về rồi à? Sao sớm vậy? Có mua được gì không?

- Chẳng mua được thứ gì! Bữa nay đi shopping một mình, không có kếp đi chung, chán chết được! Dù sao ra

đường ngắm thiên hạ, hay cho thiên hạ ngắm mình, cũng thú vị hơn con khờ em tối ngày lú hú trong nhà. Em đang làm gì trong bếp đó?

- Em đang cuốn chả giò.

Kiều nghe nói chả giò, mắt sáng lên chạy ngay vào bếp, bóc một miếng đã chiên xong, vừa ăn vừa nói:

- Bày đặt làm cái thứ này chi cho cực thân vậy? Nấu món giản dị, hay ra chợ mua thức ăn làm sẵn có khoẻ hơn không? Em đúng là con khờ! Số con này chắc sau làm đầy tớ cho chồng!

Vân cười nhỏ:

- Làm đầy tớ cho chồng hay cho chị cũng được mà chị Hai? Với người mình thương yêu, em sẵn lòng chịu cực.

Kiều cầm lá thư trên tay vút lên bàn ăn, nói:

- Chị vừa mở tủ thư thấy có thư của ba mẹ gửi cho em đó.

- Ba mẹ viết gì hỡ chị?

- Thư ông bả để tên em, chị đâu mở ra đọc mà biết.

- Sao chị nói vậy? Ba mẹ vẫn viết chung cho chị em mình mà?

- Ôi, không cần đọc cũng biết ông bả nói gì!

Rồi nàng nói lảm nhảm một mình, đủ cho em gái cùng nghe:

- Thư nào cũng than van khổ sở bảo chúng ta gửi tiền về. Bộ ông bà tưởng ở bên này tiền có thể nhật ngoài đường như lá rụng mùa Thu chắc!

Giọng Thúy Vân nghe yếu ớt, có lẽ vì xúc động:

- Từ khi Saigon mất, ba mẹ bị kẹt lại ở Việt Nam, nhà cửa tiền bạc tài sản bị bọn ăn cướp phương Bắc tịch thu lấy hết.

Thấy Kiều nhăn mặt không hiểu ý mình, Vân nói:

- Em muốn nói bọn cầm đầu Đảng của họ Hồ kia. Chớ nhân dân miền Bắc khổ sở nghèo đói bị họa Cộng Sản từ 30 năm trước, thật đáng thương lắm. Bây giờ họ còn bị họa xâm chiếm đất đai lãnh thổ miền biên giới bởi Tàu cộng ! Thật tội nghiệp cho họ ...

Kiều phát tay:

- Thôi đi! Em đừng nói lãng chuyện khác! Chuyện bọn đó nói cả đời không hết! Mà càng nói càng thêm tức.

- Thì em muốn nhắc chị nhớ Ba mẹ hiện sống khôn đốn nghèo khổ như dân miền Bắc khi xưa, nên phải nhờ vào số tiền gửi về của chị em mình. Chị đừng trách ba mẹ mà.

Kiều bực tức đổi giọng:

- Tao không trách ông bả được sao? Có thư nào ông bả hỏi thăm việc làm và sức khỏe của tụi mình không? Thư nào cũng đòi tiền! Đòi tiền!

Vân nói:

- Chị nên thông cảm cho hoàn cảnh của ba mẹ. Giờ ba mẹ không còn phương tiện để làm ăn, chỉ nhờ vào chị em mình để sống...

- Thật ra gửi tiền về cho ông bả chỉ làm giàu cho bọn cầm đầu Đảng nhà nước, nên tao không muốn gửi một xu nào nữa!

- Em biết rõ điều này. Quả thật là vấn đề nan giải nản lòng! Nhưng nếu chúng ta không gửi tiền về thì ba mẹ phải sống ra sao?

- Đó! Chỉ vì Việt kiều hải ngoại không thể bỏ thân quyền, cứ gửi tiền về ViệtNam nuôi gia đình. Chỉ có điều số tiền thân nhân nhận được chỉ đủ sống ngát ngư qua ngày, còn bao nhiêu ngoại tệ đều chạy vào túi của bọn cầm quyền. Ngày nay bọn họ trở thành tỉ phú đứng đầu thế giới. Em làm việc cho ngân hàng Thụy Sĩ, chắc rõ điều này mà?

- Phải! Mỗi ngày em xem giấy tờ thấy tiền của những tên đầu xỏ Tàu cộng, Việt cộng... chuyển vào chương mục của họ đầy ắp. Thật là tức mình chết được! Một quốc gia nghèo đói, chậm tiến, sắp vào hạng bét trên thế giới như ViệtNam, nhưng lại có vô số nhà tỉ phú đứng đầu thế giới!

- Bởi vậy em hãy phanh phui họ tên, vạch mặt bọn tỉ phú đầu đảng ở ViệtNam ra cho toàn dân trong nước hay biết chúng nó bóc lột nhân dân trở nên giàu có thế nào? Hay là em

đưa cho chị danh sách bọn có chương mục ở ngân hàng em làm. Chị sẽ phổ biến trên mạng internet cho người Việt trên thế giới biết số tiền khổng lồ của chúng hiện có ở ngân hàng Thụy Sĩ, để dân chúng thấy rõ bộ mặt thật của đảng cầm quyền ở Việt Nam lúc nào cũng hô hào «giải phóng dân tộc», mà thật ra là «giải phóng tiền bạc tài sản của dân» để bỏ vào túi riêng bọn họ. Cho nên ngày nay chúng mới giàu có ngần ấy.

Vân cười nhỏ:

- Em cũng tức mình lắm và cũng muốn phanh phui những kẻ có chương mục ở ngân hàng Thụy Sĩ của em làm. Ngặt một điều vì bí mật của nghề nghiệp, em không thể làm trái qui luật của ngân hàng là không được tiết lộ tên tuổi thân chủ và tài khoản của họ.

Kiều bực mình:

- Dĩ nhiên chị cũng biết điều đó. Nhưng chẳng lẽ ngay cả với chị em cũng giữ kín sao?

- Phải! Dù chị là chị của em!

Kiều trừng mắt nhìn em gái:

- Con nhỏ này! Dám đối xử như vậy với chị à?

Thấy chị tức giận, Vân nhỏ nhẹ nói:

- Nghề nào cũng vậy mà? Chị làm chuyên viên kiểm soát cơ sở thương mại của chính phủ, có những văn kiện mật đầu thế tiết lộ ra ngoài, chẳng phải sao? Tóm lại em không thể cho

chị biết điều gì dính líu đến những thân chủ của ngân hàng, ngoại trừ lúc em ngủ nói mơ.

Vân nhìn chị với ánh mắt láu lỉnh, cười nói tiếp:

- Chị cũng biết tậ em ngủ hay nói mơ mà? Em mà có nói điều gì khi ngủ thì đó không kể là phạm lỗi nghề nghiệp.

- Hứ! Chẳng lẽ vì muốn nghe em thổ lộ bí mật nghề nghiệp đêm nào chị cũng vào phòng em rình nghe em ngủ nói mơ à?

Vân không nhìn chị, nói thật nhỏ:

- Chị muốn nghe nói mơ hay không tùy chị.

Kiều nghĩ Vân nói móc mình, bưng mặt giận:

- Ê, con nhỏ khờ kia! Dám trêu chị của người hả? Được! Để em xem! Chị sẽ thức suốt đêm rình nghe em ngủ nói mơ gì cho biết!

Ngoài miệng Kiều nói vậy, chớ trọng bụng nghĩ:

«- Chẳng lẽ con nhỏ muốn nói mí cho mình biết cách cạy miệng nó nói ra họ tên bọn ăn cướp ở ViệtNam có bao nhiêu tiền ở chương mục ngân hàng sao? Dù sao ta đâu cần vào phòng ngủ con bé rình rập làm gì cho cục xác? Bắt đầu từ đêm nay ta sẽ lén đặt máy thu âm trên đầu giường nó, để xem lúc ngủ nó nói gì, khai ra tên ai?»

Nghĩ được kế hay, Kiều khoan khoái trong bụng, nói với em gái:

- Chị mà nghe biết được gì thì sẽ phổ biến tức khắc lên mạng internet cho thiên hạ biết bọn tử phú ở Việt Nam nhờ tiền ăn cướp, ăn cắp, tham nhũng, bóc lột lao động, bán tài sản quốc gia... mà giàu có nhất nhì thế giới, trong khi dân chúng cả nước đói rách như ba mẹ mình vậy.

Nhắc đến cha mẹ, Kiều nói:

- Ồ, thư của ba mẹ trên bàn đó, em hãy mở coi lần này ông bà muốn gửi bao nhiêu tiền?

- Bao nhiêu cũng phải gửi mà chị? Chúng ta không nên khắt khe với ba mẹ như vậy.

- Chị không khắt khe với ông bà, mà không muốn gửi tiền để nuôi mập bọn cộng. Em muốn gửi thì gửi một mình đi!

Kiều dứt lời bỏ đi ra phòng khách, vịn máy truyền hình to lên. Đôi chân mang giày bột rún rẩy theo điệu nhạc người ca sĩ đang hò hét trên màn ảnh nhỏ...

Nàng mặc chiếc áo veste bằng da, chiếc váy cũng bằng da thật ngắn, lộ đôi chân suông dài. Nàng có tầm vóc của gái Á cao lớn, với thân hình tuyệt mỹ. Còn dung nhan thì chưa chắc đã thua kém nàng Kiều của đại thi hào Nguyễn Du. Tuổi nàng năm nay 30, nhưng với gương mặt đẹp và lối ăn diện trẻ trung ấy trông nàng chỉ vào khoảng 25, 26.

Với nhan sắc lộng lẫy, thân hình khiêu gợi, ăn nói đi đứng dạn dĩ như gái Âu Mỹ... Mỗi khi Kiều ra đường, không riêng gì đàn ông con trai, mà cả phái nữ cũng liếc mắt nhìn nàng chiêm ngưỡng.

Kiều biết mình đẹp nên thích làm đẹp, thích phô trương nhan sắc cho thiên hạ trầm trồ.

Trái lại Thuý Vân em nàng, hoàn toàn khác biệt từ hình hài đến tính tình. Vân tình cảm thâm trầm, hình vóc hơi gầy, gương mặt khó thể tả bằng lời, có thể nói như những nàng tiên trong tranh, tinh khiết, thoát tục.

Vân không có cái đẹp lộ liễu như Kiều. Một phần cũng vì nàng ăn mặc giản dị, không trang điểm phấn son, không phô trương, tính tình thâm trầm ít nói.

Vân nhỏ hơn chị ba tuổi, song vì cá tính trầm lặng chăm lo việc nhà, nên tuy là em mà không khác gì người chị đảm, khiến cho nhiều người lầm tưởng Vân là chị của Kiều.

Hai chị em nổi danh trong cộng đồng người Việt, một phần cũng vì mang tên của nhân vật văn học «Thúy Kiều Thuý Vân», một phần dung nhan cả hai đều xinh đẹp. Chỉ khác một điều hai cô họ Trần, chứ không phải họ Vương như hai nàng kiều nữ của Nguyễn Du!

Ông bà Trần Tú Hoài khi xưa vào thời Cộng Hoà làm thầu khoán, vừa là nhà xuất cảng nhập cảng, sản nghiệp đồ sộ. Họ không có con trai. Hai con gái gửi qua Genève Thụy Sĩ sống từ bé với người cô ruột, tức chị của ông Trần. Người chị này du học ở Thụy Sĩ cùng thời gian em trai du học ở Pháp. Khi ông Trần về nước, chị ông ở lại kết hôn với một nhà tư bản Thụy Sĩ, nhưng bà ta không có con. Vì vậy bà làm thủ tục nhận hai cháu làm con nuôi và cũng muốn giải thoát cháu mình sống trong chế độ cộng sản. Đó là nguyên nhân Thúy

Kiều và Thúy Vân rời Việt Nam, sống ở Thụy Sĩ từ nhỏ với người cô ruột.

Hai chị em Kiều đều tốt nghiệp đại học kỹ sư ngành điện tử. Vân là chuyên viên cho ngân hàng. Kiều làm quan kiểm soát sở « Xuất Nhập Thực Phẩm » cho chính phủ. Cả hai hiện sống trong biệt thự xinh xắn của mẹ nuôi tặng cho.

Sau ngày Công Sản chiếm miền Nam, tài sản kết sù của ông Trần Tú Hoài bị bọn giải phóng giải hết tài sản! Họ chỉ còn một căn phố nhỏ khi xưa là vừa chứa hàng phế thải, giờ là chỗ trú thân. Và mấy chục năm nay vợ chồng ông Hoài phải sống nhờ vào tiền cấp dưỡng của hai con gái gửi về.

Thật ra chỉ có Vân thường xuyên gửi tiền cho cha mẹ, Kiều thỉnh thoảng mới làm điều này. Ông bà Hoài cũng thừa biết tính nết của Kiều, vì thế mà có phần yêu thương đứa con út hiếu thảo của mình hơn đứa con đầu, nhất là năm sau này Kiều rất ít thư thăm hỏi cha mẹ.

Kiều dành thì giờ ăn diện, giao thiệp bạn bè, quen biết nhiều chàng trai... Duy có một điều bi thảm là cho đến nay nàng vẫn chưa tìm ra một chàng «Kim Trọng»! Có nghĩa là Thúy Kiều vẫn chưa gặp anh chàng nào đủ điều kiện để yêu và đi đến hôn nhân!

Thúy Vân ít giao thiệp, ngoài giờ làm việc về nhà dọn dẹp nhà cửa, nấu nướng cho hai chị em. Bởi thế nàng cũng chưa có dịp gặp được ý trung nhân.

Thứ bảy, Chúa Nhật là ngày cuối tuần, Kiều ít khi có mặt ở nhà. Bữa nay thấy chị đi chơi về sớm Vân mừng thầm. Chẳng dè hai chị em bàn luận việc gửi tiền về Việt Nam, rồi

nhắc đến bọn cầm đầu ở ViệtNam làm giàu phi pháp trên quê hương, Kiều bực tức bỏ ra phòng khách. Vân bận làm chả giò nên bức thư của cha mẹ chưa mở ra xem. Nàng nóng lòng muốn biết tin tức cha mẹ sức khỏe ra sao nên lớn tiếng gọi:

- Chị Hai ơi! Chị vào đây một chút đi! Tay em đang làm bếp do bận, chị mở thư ba mẹ đọc coi ba mẹ mạnh khỏe không?

Kiều tắt TV chạy vào nói giọng cần nắn:

- Đương nhiên là ông bà mạnh mới viết thư được chứ? Được! Để xem lần này ông bà đòi gửi bao nhiêu tiền.

Kiều mở thư ra đọc lớn:

Thúy Vân con,

Ba mẹ viết thư lần này chỉ cho riêng con, chứ không chung cho hai đứa.

Con có nhớ lúc trước ba mẹ thường nhắc với hai con về ông Lê văn Dân là bạn học với của ba con ở Paris thuở xưa không? Thuở ấy khi tốt nghiệp ba con về nước và kết hôn với mẹ, rồi bị kẹt lại ở ViệtNam sau 75, rồi sau đó có hai con.

Còn ông Lê văn Dân vẫn ở lại Paris, cưới vợ người đồng hương, rồi lập nghiệp ở lại nước Pháp, kinh doanh nghề khách sạn, rất giàu có. Mấy năm qua hai vợ chồng họ và ba mẹ vẫn thường xuyên thư từ qua lại. Mới đây họ về ViệtNam chơi và có ghé thăm ba mẹ.

Trong lúc trò chuyện với nhau, ba mẹ có đưa ảnh hai con để giới thiệu về hai con gái hiện sống ở Thụy Sĩ. Ông bà Dân xem ảnh hai con liền cười nói:

«Bấy lâu nghe người cộng đồng người Việt ở Âu Châu đồn rằng ở Thụy Sĩ có hai người đẹp nổi tiếng tên Thúy Kiều và Thúy Vân làm điên đảo bao chàng trai Việt. Chúng tôi không ngờ là hai con gái của anh chị! Thôi, chúng ta kết suôi gia với nhau nhé? Nếu anh chị đồng ý chúng tôi sẽ đưa con trai qua Thụy Sĩ gặp mặt hai cô ấy để làm quen. Nếu con trai chúng tôi và một trong con gái của anh chị hợp nhau, chúng ta cho chúng nó kết hôn. Anh chị bằng lòng chứ?»

Đương nhiên ba mẹ rất vui khi nghe họ đề ý đến con gái của mình, nên đồng ý dàn xếp cuộc hò hẹn cho hai con với con trai họ. Cậu ấy là con trai duy nhất của ông bà Dân, năm nay 32 tuổi, học ngành kinh doanh khách sạn để quản lý tài sản của cha mẹ. Hiện làm Tổng Giám Đốc khách sạn 5 sao nổi tiếng vùng Âu.

Sở dĩ ba mẹ muốn nói riêng với con, chớ không cho chị con biết trước, vì Kiều khôn ngoan, giao thiệp giỏi, lại dung nhan mỹ lệ sắc sảo, chắc chắn được nhiều chàng trai lưu ý. Còn con thật thà nhút nhát, cho đến tuổi này vẫn không quen biết một ai! Vì vậy ba mẹ mới muốn giới thiệu riêng cậu ta cho con.

Dù sao cũng tùy quyết định của cậu ấy sau khi gặp mặt hai đứa.

Vậy ngày 15 tháng 4 này ông bà Lê văn Dân sẽ cùng qua Thụy Sĩ với con trai để xem mặt con với Kiều. Mẹ có cho địa chỉ Mail của con và số điện thoại tự động của con. Chắc họ sẽ EMail cho con xác định ngày giờ rõ ràng. Con nhớ ở nhà đón tiếp khách. Đừng cho chị con biết trước vụ này. Nếu ngày đó vô tình nó không ở nhà, cậu ta không gặp được chị con, càng

có lợi cho con, vì nhan sắc Kiều đẹp quá lộ liễu, sợ trai thấy mặt nó rồi sẽ không lưu ý đến con nữa.

Ba mẹ vẫn khoẻ mạnh. Nhờ tiền con gửi về hồi cuối năm ba mẹ đủ sống qua ngày. Ba mẹ chỉ mong hai con tìm được người chồng tốt, có hạnh phúc.

Trọn năm nay ba mẹ không nhận được thư của Kiều? Nó đã quên cha mẹ nghèo khổ của nó rồi sao? Con nói với chị con, ba mẹ thương và nhớ nó lắm và rất mong nhận thư.

Thương hai con thật nhiều. Ba mẹ.

Trần Tú Hoài.

Kiều đọc xong thư của cha mẹ tức giận, tru tréo lên:

- Em đã nghe rõ đó chứ? Ông bà chỉ thương em, tìm chồng cho em, còn dặn em giữ kín chuyện này, đừng cho anh chàng kia gặp mặt chị. Tại sao ông bà làm thế?

Thúy Vân thấy chị phùng phùng giận, liền nhỏ nhẹ:

- Chị dư biết là mẹ thường khen chị đẹp như minh tinh tài tử, tối ngày chê em là gái nhà quê. Vì vậy mà khi nghe ông bà Dân muốn giới thiệu con trai họ, mẹ liền nghĩ đến con khờ em. Chỉ vì mẹ biết chị dư sức tìm ra ông chồng hoàn mỹ giàu có và không đời nào chị chịu cái trò mai mối giới thiệu chồng qua người lớn, nên mới nói vậy. Chị đừng giận ba mẹ nữa! Thật ra em cũng không thích việc làm quen với trai kiêu này. Nhưng vì ba mẹ đã hứa hẹn với ông bà Dân ở Paris rồi, nên mình không thể từ chối. Ngày nào anh chàng đó và cha mẹ hẳn qua đây em sẽ vắng nhà để chị một mình đón tiếp họ.

Kiều nghe em gái nói càng tức giận, lớn tiếng hơn:

- Sao? Em muốn lánh mặt để nhường hẳn cho chị à? Sao em kiêu ngạo thế? Chị bắt buộc em phải ở nhà đón tiếp khách với chị. Để xem tên đó chọn ai.

Thúy Vân cười nhỏ, nói ve vuốt:

- Đương nhiên là chọn người đẹp chị rồi! Ba mẹ đã đoán biết trước anh chàng ấy khi thấy mặt chị thì hồn phi phách tán nên mới tính toán lắm lắm như vậy. Xem thế ba mẹ rất hãnh diện về nhan sắc của chị đó.

Kiều nghe em gái ca ngợi mình cơn bực tức dịu xuống ngay, vui vẻ nói:

- Bộ em tưởng hẳn thích chị, chị sẽ thích hẳn sao chứ? Còn lâu! Được! Vì ba mẹ không muốn cho anh chàng ấy trông thấy mặt chị, nên ngày họ qua đây chị sẽ ở nhà đón họ. Để coi tên đó mặt mũi thế nào? Đàn ông 32 tuổi mà con vâng lời cha mẹ đi coi mắt tìm vợ. Thật hết chỗ nói! Chắc hẳn thuộc loại cù lần ngu đần hoặc kiêu ngạo khó thương nên không cô nào thèm. Em chờ xem! Chị sẽ khiến hẳn điên đảo, quay hẳn mòng mòng cho ngất ngư luôn.

Kiều nói xong cười khoan khoái rồi bỏ ra phòng khách. Vân tiếp tục còn lại một mình dàu dàu với bao tâm sự ngổn ngang. TỰ NHỦ:

«Dù ta có yêu thương ba mẹ, cũng không thể vâng lời ba mẹ kết hôn với con trai ông bà Dân. Một người ở địa vị quá cao, quá giàu, từng tuổi đó chưa có bạn gái chắc hẳn là một kẻ

khó thể yêu được. Trong đời ta, nếu không tìm được một người lý tưởng hợp với mình, thà ở vậy suốt đời».

* *

Thành bước vào phòng Hoàng giao mở hồ sơ để duyệt ký, thay vì trở ra, lại ngồi chễm chệ xuống ghế đối diện trước bàn giấy, cười hề hề nói:

- Mai này là 15 tháng 4, ông Tổng Giám Đốc có cuộc hẹn ở Thụy Sĩ. Tôi đã lấy vé máy bay và EMail qua bên ấy báo tin ngày giờ ông Giám Đốc đến Suisse rồi. Nhớ đừng quên chuyên đi coi mắt vợ đó nhé?

Hoàng như bị phỏng lửa, nhảy nhồm, kêu lên:

- Chết rồi! Chết tôi rồi! Khổ đến nơi rồi!

Thành cười:

- Đi coi vợ có gì mà than khổ hử ông Tổng Giám Đốc?

- Mày đừng chọc tao nữa có được không Thành? Mày là bạn thân của tao, mày từng biết nỗi khổ của tao mà? Nếu tao cãi lời ông bà già, không đi coi mắt vợ theo ý ông bà muốn thì mẹ tao bỏ ăn bỏ ngủ, khóc lóc, đủ điều... Sống thời đại này mà ông bà cứ quan niệm hủ lậu buộc con đi coi mắt vợ! Tao thật bực mình và xấu hổ chết được!

Thành nghe bạn nói, thấy vẻ mặt đau khổ của bạn, càng muốn chọc quê, cười lớn:

- Thì mày cứ vâng lời cha mẹ cho tròn chữ hiếu. Nếu gặp được người mày thích, càng hay! Nếu không thì từ chối. Dễ ợt mà! Còn điều gì bất mãn mà cần nhắn hồ ông Tổng?

- Bộ mày tưởng mỗi lần tao từ chối mỗi nọ mỗi kia là về nhà được yên thân à?

Thành giả bộ thương cảm bạn, an ủi:

- Bất quá bị chửi vài ngày rồi cũng qua mà?

- Vài ngày hả? Cả tháng bà già tao vẫn còn cần nhắn ở bàn ăn! Nói thật, nếu không nghĩ ông bà đã già, tao đã bỏ nhà đi sống xứ khác để không phải bị ông bà bắt đi coi mắt.

Thành cười một tràng dài khoan khoái:

- Không có cha mẹ quả là một cuộc đời bi thương. Nhưng có cha mẹ mà bị ép duyên cuộc đời càng bi thương hơn.

Hoàng nói:

- Thôi đừng làm nhảm triết lý ba xu cười ngạo tao nữa! À, hay là mày ôm dùm cái chức Tổng Giám Đốc, quản lý mấy cái khách sạn của ông bà thay thế tao được không? Tao muốn trốn khỏi Paris đi xa một thời gian.

Thành đang ngồi cười vui sướng, nghe lời Hoàng nói bật ngồi dậy như đĩa phồng vôi, nói giọng hơi quạu:

- Nói bậy! Bộ tao điên hả? Nếu không nghĩ tình mày là thằng bạn tốt, tao chịu giam hãm đời mình làm công việc văn

phòng, làm phụ tá, làm thư ký... cho mày mấy năm nay à? Trên trời đất này có lẽ chỉ có mày mới buộc chân tao được! Nhưng một ngày nào đó tao cũng sẽ từ giã mày. Người như tao mà lãnh cái chức Tổng Giám Đốc cai quản sự nghiệp đồ sộ của ba mẹ mày là nguy hại lắm đó! Huống chi tao là thằng bất tài, vừa làm biếng, thích phóng túng tự do, làm chút việc lai rai phụ giúp mày cho vui thì được. Bảo tao làm chủ nhân ông, tao sẽ trôn mày đi mất tiêu luôn.

Hoàng nghe bạn nói lời hăm dọa liền nói:

- Được được! Mày không muốn làm ông Tổng thế tao, tao không ép, nhưng không được bỏ tao.

Rồi Hoàng nhìn bạn với ánh mắt buồn thiu, hỏi:

- Cái vụ đi coi mắt phải tính sao đây?

Thành cười láu lỉnh:

- Thì ngày mai lên đường qua bên đó... theo số phận đã an bày. Rồi trở về Paris tiếp tục làm Tổng Giám Đốc quyền lực, giàu sang... như số phận đã an bày!

Hoàng nói giọng đau khổ:

- Thời buổi này mà «tắm thân bảy thước» như tao phải vác mặt đi coi vợ với cha mẹ! Mày có bao giờ gặp cảnh khó chịu «quê một cục» như vậy mà hiểu nỗi khổ của tao đâu?

Thành cười to, nói chọc:

- Tao nghe bác gái kể, chuyến này mày coi mắt một lúc hai nàng Thúy Kiều, Thúy Vân, nhan sắc tuyệt trần, không thua nhân vật của Nguyễn Du. Cho nên mày cứ vâng lệnh hai bác qua đó nhìn hai người đẹp, nếu không thích thì kể như đi rửa mắt, lỗ lẽ chết chóc gì mà sợ chứ?

Hoàng bỗng đưa mắt chăm chú nhìn bạn...

Thành không đẹp trai, cũng không xấu, người hơi thấp, ăn nói đi đứng hí hoát, là bạn học cùng trường với Hoàng từ thuở bé. Đến khi vào đại học, Hoàng chọn ngành quản lý khách sạn để trông coi tài sản của cha mẹ. Còn Thành học y, nhưng chưa tốt nghiệp vì thi rớt vào năm thứ ba nên không thể học tiếp, đành bỏ nghề y.

Hoàn cảnh gia đình của Thành càng thêm thảm hơn. Cha Thành thời Cộng Hòa là một ông tướng, bị Việt Cộng giết chết trong ngục tù Cộng Sản. Mẹ Thành đau buồn cũng chết nửa năm sau đó.

Cho nên cha mẹ không còn, anh em không có, công danh sự nghiệp chưa xong, Thành phải sống chật vật lắm. Hoàng thương xót cảnh tình của bạn mới mời về phụ giúp mình. Nhưng Thành không muốn nhận chức vụ quan trọng gì, tính tình lè phè, chỉ muốn làm những việc lặt vặt không có trách nhiệm. Bởi thế mà khi nghe Hoàng đề nghị thay chức Tổng Giám Đốc thì la hoảng lên.

Thấy Hoàng cứ mãi chăm chú nhìn mình với tâm sự triền miên... Thành nheo mắt hỏi:

- Đang nghĩ gì đó hờ ông Tổng? Chắc là ông đang nghĩ đến điều luật lao động số mấy có thể trục xuất tức khắc tên thư ký này khỏi văn phòng ông phải không?

Hoàng như không nghe câu nói đùa của bạn, trong đầu đang nghĩ điều chi quan trọng lắm... Thành linh gương mặt đang ưu tư của Hoàng bỗng đổi sắc rạng rỡ.

Thành có chút thắc mắc toan hỏi, chợt nghe bạn lên giọng ông chủ:

- Này anh Thành! Tôi có việc khá quan trọng giao cho anh làm. Nếu anh bất tuân hay làm việc tât trách, tôi sẽ lấy danh vị Tổng Giám Đốc sa thải anh tức khắc, không cần giữ đúng luật lao động trả ba tháng lương.

Thanh làm bộ sợ hãi, đứng lên khỏi ghế, khúm núm thưa:

- Xin ông Tổng Giám Đốc ra lệnh. Tôi nguyện hết sức hoàn thành nhiệm vụ Ngài giao phó.

- Tốt lắm! Ngày mai anh lấy vé máy bay qua Thụy Sĩ thay thế tôi đi coi mắt vợ...

Đang đóng trò, nghe bạn nói, Thành giãy nảy lên:

- Ý trời ơi! Việc chi tao nhận, chớ việc đi coi vợ thay cho mày tao không nhận đâu!

Hoàng nài nỉ:

- Tội nghiệp tao mà Thành?

- Bộ mày tưởng hai bác chịu để tao qua đó thay mày à?

Hoàng thiếu nãi:

- Chắc là không rồi! À, hay là để tao nói với ông bà lần này đi coi vợ đem mày theo, ông bà ở nhà chờ tin tốt. Rồi trước mặt hai nàng ấy mày nhận là tao, đàm đạo chuyện trò với họ dùm tao. Tao đã chán cái màn tiếp xúc với gái kiểu ấy lắm! Mày là bạn tốt của tao, làm ơn làm phước giúp tao lần này nghe Thành?

Thành cười, nói nửa đùa nửa thật:

- Nhỡ một trong hai cô tưởng tao là mày, nàng ta si tình thì sao?

- Nếu có nàng si tình mày mà mày thích thì là hỉ sự rồi còn gì?

Thành cười dòn:

- Chỉ sợ khi cô nàng biết tao không phải là mày thì sẽ là hiếu sự chứ không phải hỉ sự đâu!

- Vậy mày cứ đóng vai ông Tổng kiêu ngạo phách lối, khiến cho hai nàng ấy ngán ngẫm chê mày, có nghĩa là chê tao. Thế là ông bà già tao không cần nhần gì tao được!

- Được! Cái trò này kể ra vui đấy! Nhất là được coi các cô gái thời đại kiếm chồng kiểu nào? Mày thương lượng với hai bác đi! Nếu mọi việc êm đẹp thì cho tao biết ngay, để tao kịp thời giờ ra tiệm mua bộ đồ vía, ngày mai qua bên ấy trình diện cho ra thể thống một ông Tổng Giám Đốc chứ?

Hoàng thấy bạn đồng ý, mừng rỡ chụp ngay điện thoại, vừa quay số, vừa bảo bạn:

- OK, tao điện thoại thương lượng với ông bà ngay liền đây. Mày đi mua sắm bây giờ đi, khỏi phải chờ tin gì nữa! Tao chắc chắn là ba má tao đồng ý. À, mà nhớ giao hoá đơn mua sắm cho ban kế toán ghi vào mục chi tiêu của Tổng Giám Đốc.

Thành khoan khoái cười khà khà:

- Ông Tổng Giám Đốc chịu chơi quá!

Tiếng cười chưa dứt, Thành đã vút ra cửa. Hoàng nghe tiếng của mẹ ở đầu giây bên kia liền nói:

- Má đó hả? Mai con phải đi Thụy Sĩ với ba má để coi vợ phải không?

- Ồ, má đã bảo thằng Thành mua vé máy bay cho ba má rồi và cũng đã mua quà sẵn rồi.

- Má à, đi coi mắt vợ với ba má nhiều lần không thành. Hay là chuyện này để con đi với Thành? Như vậy giữa bọn trẻ tự do trò chuyện, tìm hiểu nhau, họa may mới yêu thích nhau. Huống chi lần này ở Thụy Sĩ chỉ có hai chị em cô Thúy Kiều, Thúy Vân. Cha mẹ hai cô đều ở Việt Nam, ba má qua đó chuyện trò với ai?

- Ồ, con nói cũng có lý. Vậy con bảo thằng Thành đổi vé máy bay cho nó đi với con qua bên đó. Con ráng chinh phục một trong hai chị em nhà đó là chỗ thân tình với ba má. Má

nghe nói cô chị đẹp hơn cô em. Nhưng mà cô nào cũng được, miễn má có dâu để sớm có cháu ẵm bông. Già từng tuổi này mà chưa được làm bà nội... má... má thật buồn hết sức...

Hoàng nghe giọng mẹ nghẹn ngào, sợ phải nghe khóc, vội vàng nói:

- A, má à, con có điện thoại bên ngoài gọi vào. Chào má. Ngày mai con và Thành sẽ đi Thụy Sĩ. Má yên lòng nhé?

Hoàng buông điện thoại xuống, lẩm bẩm một mình:

- Chưa gì đã bắt đầu khóc! Phèn này việc coi mắt không thành như những lần trước, chắc ta phải khổ dài dài!

* *

Kiều mặc chiếc áo đầm dài hở cổ, màu đỏ sậm bằng nhung, loại áo dạ hội vừa lỏng lẩy, vừa làm nổi bật các đường cong tuyệt mỹ, mớ tóc dợn sóng óng ả tỏa xỏa bờ vai. Nàng vốn đã đẹp, lại trang điểm tuyệt kỹ, trông càng diễm lệ kiêu kỳ không khác gì nữ minh tinh màn bạc!

Đứng trước gương ngắm bóng mình Kiêu lấy làm thỏa mãn, miệng chúm chiêm cười, chốc chốc xem đồng hồ nơi tay...

Theo E-mail viết cho Thúy Vân, khách sẽ đến nhà chị em Kiêu vào khoảng 4 giờ xế chiều, sau đó sẽ mời hai chị em họ ra nhà hàng ăn tối.

Mail viết vắn tắt không nói rõ bao nhiêu người tới và là những ai trong gia đình của ông bà Dân?

Cũng may hai chị em Thúy Kiều và Thúy Vân không phải đãi khách ăn uống, nên không có gì phiền phức.

Từ sáng Kiều lo việc ăn diện cho mình. Trong khi Vân bận rộn việc lau chùi dọn dẹp nhà cửa cho thơm mát sạch sẽ, dù khách chỉ ghé qua vài giờ.

Thấy đồng hồ đã qua 4 giờ mà khách chưa tới, Kiều sốt ruột tìm em gái cần nhân:

- Mấy người này ở ngoại quốc lâu đời mà không biết phép xã giao, hẹn hò không đúng giờ giấc. Thật bất lịch sự quá!

Vân đang cắm hoa chung trong phòng khách, ngẩng mặt lên nhìn chị mỉm cười, nhỏ nhẹ nói:

- Người ta hẹn mình khoảng 4 giờ, giờ chỉ trễ 20 phút, đâu có thể quá giờ hẹn hở chị? Huống chi khách từ Paris qua, đường đi nước bước không rành, tìm tới nhà mình chắc không dễ dàng nên mới đến muộn.

- Ồ, chị cũng mong họ vì nguyên nhân tìm đường sá bị chậm trễ, chớ không thuộc loại bất lịch sự, kém xã giao.

Bỗng có tiếng nhận chuông. Vân lých quýnh chạy vào bếp, trong khi Kiều tha thướt đi về phía cửa...

Nàng là cô gái rất sành việc giao thiệp. Mặc dù trông đợi khách từ sớm, nhưng lúc khách đến nơi nàng không vội vàng

hấp tấp chạy ra đón khách, mà trái lại đi đứng thong thả từ từ...

Dù vậy thời gian để người đứng bên ngoài chờ đợi cũng không thể quá lâu. Cánh cửa được mở ra, cùng lúc với nụ cười tuyệt đẹp của mỹ nhân chào đón khách.

Hai người đàn ông xuất hiện...

Người đứng phía trước không cao lắm, tuổi độ 32-35, thân hình bệ vệ, gương mặt tròn đầy, ăn mặc trịnh trọng... Đúng là bộ dạng của một chủ nhân ông! Chính là Thành chứ không ai khác!

Thấy sắc đẹp lộng lẫy của Kiều, bản tính láu lỉnh của Thành như biến mất, lắp bắp nói:

- Tôi xin tự giới thiệu tôi là Thành... là... con trai ông bà Lê Văn Dân ở Paris. Xin lỗi cô! Chúng tôi đến có hơi trễ vì bị kẹt xe... Mong hai cô không trách chúng tôi.

Bị người đẹp thu hút hồn phách, Thành lỡ miệng giới thiệu đúng tên mình, nên lynch quýnh cái chính:

- À không! Tên tôi là Hoan...

Người đàn ông đứng phía sau không để cho Thành nói, đá vào chân Thành một cái khá mạnh. Thành thiếu điều ngã chúi tới trước nên câm miệng luôn!

Cử chỉ của hai người khách vô cùng quái lạ. Cũng may Kiều không lưu ý, mà cũng không quan tâm đến câu cải chính

tên họ dờ chừng của Thành. Nụ cười trên đôi môi như hoa nở của nàng đã khép lại ngay khi nhìn thấy dung mạo của khách.

Nàng quá thất vọng về hình hài con người trước mắt nên ngần ngại quên cả lên tiếng chào hỏi. Nhưng chỉ một khắc sau thôi, nàng lấy lại sự bình thản, mỉm cười xã giao:

- Không đâu! Quý vị đến rất đúng hẹn. Em chỉ có chút ngạc nhiên vì không thấy có hai bác qua chơi như ba mẹ em báo tin. Nhưng mà... không sao! Xin mời vào nhà.

Người đàn ông đứng phía sau, tuổi cũng vào khoảng người đàn ông vừa giới thiệu là con trai ông bà Dân. Chàng ta bước tới trước mặt Kiều, tay xách cặp giấy, không mặc đồ lớn, không thắt cà-vạt, mặc chiếc quần jean cũ kỹ bạc màu, cả cái «pull» trông bên ngoài áo sơ-mi cũng không mới. Nhưng gương mặt tuấn nhã và thân hình cao đẹp của chàng ta khiến Kiều lưu ý. Nàng hỏi:

- Vị này là...

- Tôi là thư ký riêng của ông Tổng Giám Đốc. Tên tôi là Hoàng. Kính chào cô.

Vì Thành đã lỡ nói tên thật, nên Hoàng phải khai tên thật của mình. May mà chị em Kiều chưa biết tên của con trai ông bà Dân, nên sự giới thiệu lộn xộn tên của Thành không gây thắc mắc rắc rối nào!

Nghe chàng họ tự giới thiệu là thư ký, Kiều không quan tâm tới nữa, cái bắt tay cũng hời hợt và câu chào xã giao cũng ngắn ngủn:

- Xin chào!

Nàng hướng dẫn khách vào phòng khách, vừa đi vừa nghĩ:

«Anh chàng công tử họ Lê mặt không đẹp, dáng hơi phệ, thật khó thương quá! Dù sao cái chức Tổng Giám Đốc và gia tài kết sù của cha mẹ hẳn bỏ đi cũng uổng! Thật ta khó nghĩ quá! Không biết có nên chinh phục chàng ta không?»

Nàng mời khách ngồi trên ghế dài, còn nàng trên chiếc ghế bành đối diện, tâm trạng phân vân không biết cư xử khách như thế nào?

Bỗng Kiều nhớ đến bức thư của mẹ viết cho em gái... cơn giận bốc lên. Tự nhủ:

«Ba mẹ muốn tên này cưới Thúy Vân. Vậy ta phải chinh phụ chấn mê ta và hỏi cưới ta, để cho ba mẹ tức chết!»

Rồi nàng lại nghĩ:

«Tiếc rằng gương mặt hẳn nhìn thật khó thương. Nhưng bộ dạng ấy xem ra thuộc hạng thờ vợ. Ta không yêu hẳn được thì cầm mấy cái sừng trên đầu hẳn là được rồi, lo gì chứ?»

Đã có quyết tâm như thế, nàng tươi tỉnh trở lại, nở nụ cười tuyệt đẹp, hỏi Thành:

- Anh qua đây bằng xe lửa hay xe hơi? Đi đường không mệt lắm chứ?

Đang ngây ngất nhìn người đẹp, nghe nàng hỏi, Thành lúng túng đáp:

- Ô... không! Chúng tôi lấy máy bay... Đi không mệt lắm, chuyến bay chỉ hơn một giờ thôi.

- Thế à? Vậy anh tới lúc nào?

- Trưa này. Chúng tôi xuống phi cơ thì tới thẳng khách sạn ở phi trường tắm rửa nghỉ ngơi một lúc mới ấy taxi đến đây. Tôi xin phép tỏ lời ca ngợi nhà cô trình bày mỹ lệ, đẹp như chủ nhân của nó.

Thành đã lấy được bình tĩnh trước người đẹp nên bắt đầu trở tài tán tỉnh, giọng nói có phần lơ lả.

Kiều không lấy gì làm khó chịu, cũng không tỏ vẻ xúc động về câu «nịnh đầm» của Thành.

Có lẽ nàng đã quen nghe đàn ông ca tụng nhan sắc? Mà cũng có thể con người trước mắt không gây được cảm xúc trong lòng nàng! Nàng mỉm cười và thản nhiên hỏi:

- Vậy chớ không phải nhà đẹp nhờ có mặt của chủ nhân nó sao?

Thành trở lại lúng túng:

- Tôi... tôi thật không biết nịnh đầm! Đáng lý tôi phải nói gian phòng này vô cùng huy hoàng rực rỡ nhờ sự hiện diện của mỹ nhân nơi đây.

Hoàng thấy bộ mặt si gái và nghe mấy câu tán tỉnh của Thành không khỏi tức cười, thúc vào hông bạn nói:

- Ông Tổng Giám Đốc nói đúng lắm!

Ngoài miệng chàng nói vậy, nhưng mắt lườm bạn mắng thầm:

«- Thằng mắc dịch! Lo tán tỉnh vợ vẫn hoài vậy? Bộ quên hết những gì phải nói phải làm rồi sao hả?»

Dĩ nhiên Hoàng chửi trong cổ họng, Thành không nghe nên không rõ bạn muốn nói gì mà thúc vào hông mình? Chàng quay mặt nhìn bạn, hỏi tỉnh bơ:

- Việc gì vậy?

Hoàng lờ bộ, đứng lên nói:

- Tôi xin phép ông Tổng Giám Đốc và cô... cô...

Kiều cười nhẹ:

- Tên tôi là Kiều, Thúy Kiều! Anh muốn gì?

Nghe nàng xưng tên Kiều, Hoàng nghĩ ngay trong đầu:

«Hoá ra cô nàng là chị! Đẹp thì quả là đẹp, nhưng chẳng có gì đặc biệt! Cô em chắc vắng nhà nên cho tới giờ không thấy cô ta xuất hiện?»

Chàng trả lời câu hỏi của Kiều:

- Tôi muốn xin phép ông Tổng Giám Đốc và cô Kiều cho tôi được ngồi đằng kia... để hai vị chuyện trò cho tiện. Vì tôi nghĩ lúc này ông chủ tôi chắc không cần thư ký ghi chép...

Thành nghe bạn nói há miệng cười ha hả, chợt nhớ có người đẹp ngồi đó, liền khép miệng lại, rồi làm bộ mặt nghiêm chỉnh:

- Được! Được! Anh có thể đi đến chỗ kia ngồi, tránh xa một chút. Tôi chưa cần anh ghi chép điều gì trong lúc này.

Hoàng đi tới ngồi nơi ghế của bàn ăn, góc đằng kia. Kiều bỗng bật cười, hỏi Thành:

- Bộ câu nói nào của anh cũng được ghi chép sao? Hy vọng những lời vớ vẩn tởm này giờ của chúng ta, thư ký của anh không ghi lên giấy.

Thành làm oai, phát tay nói với Hoàng:

- Này anh thư ký! Anh nghe rõ đấy chứ? Những câu nói của tôi ngày hôm nay không cần ghi chép.

- Thưa vâng! Bao giờ ông Tổng Giám Đốc ra lệnh tôi mới làm mà?

Chàng chiếu đôi mắt cú vọ lườm bạn khi nói, ngầm bảo:

«- Thằng ông nội! Vô đề đi! Chớ nhùng nhằng tán hươu tán vượn mà hỏng việc!»

Mục đích của Hoàng đến đây không phải chinh phục người đẹp để cưới vợ, mà nhờ Thanh đóng vai một ông Tổng

Giám Đốc hống hách khó thương, đồng thời bàn thẳng với chị em Kiều: «Hôn nhân phải có tình yêu. Chỉ trích trai gái làm quen qua sự giới thiệu của cha mẹ».

Chàng nghĩ, hai chị em Kiều sau khi nghe quan niệm của về tình yêu và hôn nhân Thành nói thay chàng, họ sẽ phản đối việc kết duyên theo sự sắp đặt của cha mẹ đôi bên. Như vậy họ sẽ từ chối chàng. Thế là ba má chàng sẽ không có cơ trách giận chàng trong lần coi mắt thất bại lần này.

Chẳng dè Thanh từ khi thấy mặt người đẹp thì hồn phi phách tán, không nhớ những gì phải nói phải làm mà cả hai đã bàn tính trước khi đến đây.

Hoàng tuy giận bạn, song cũng không khỏi tức cười. Nghĩ bụng:

«Thằng ông nội Thanh làm cái kiêu chết mê chết mệt trước gái đẹp, nhưng chắc tối nay sau một giấc ngủ, sáng thức dậy nó quên tuốt không nhớ cô nàng là ai?»

Chàng công nhận Kiều đẹp, ăn nói đi đứng dạn dĩ tự nhiên, chứng tỏ con người có ăn học, sống trong xã hội văn minh. Nhưng cái đẹp của Kiều không làm rung động trái tim chàng! Đối diện với Kiều chàng có cảm tưởng như mình đứng trước một minh tinh màn bạc, hay một pho tượng tuyệt mỹ trong phòng triển lãm, mắt nhìn thấy đẹp, mà con tim không chút xao xuyên giao động!

Chàng chưa hề yêu nên không rõ tình yêu bắt nguồn ra sao? Có triệu chứng gì? Phải gặp gỡ quen biết trong trường hợp nào mới nảy sinh tình yêu? Và người con gái phải có hình dung ra sao mới làm con tim chàng rung động?

Đẹp như nàng Kiều trước mắt mà chàng vẫn đứng đung như không. Chẳng lẽ phải tìm một người đẹp hơn nàng ta chàng mới yêu được sao?

Nhất định không phải như vậy!

Đang thắc mắc và nghĩ ngợi vẫn vợ... bỗng Hoàng nghe Kiều lớn giọng gọi:

- Vân ơi! Làm trà mang ra cho khách.

Tức thì có một giọng nói thanh tao từ phòng bếp ngân lên:

- Vâng! Thưa chị, có ngay.

Giọng nói đó nghe êm dịu làm sao! Y như tiếng đàn tiếng sáo!

Hoàng nghĩ ngay trong đầu:

- Lạ nhỉ? Rõ ràng nàng Kiều vừa lên tiếng gọi «Vân ơi». Vậy cô em đâu có vắng nhà? Sao cô ta không ra đón khách, lại ẩn trốn êm ru trong bếp như vậy?

Rồi sau đó đèn trong phòng vụt bật sáng lên... Mắt Hoàng trông thấy một cô gái trong lớp áo trắng, tay cầm cái mâm bạc với mấy chén trà nóng mang ra...

Không! Phải nói là nàng tiên áo trắng hiện ra mới đúng!

Gương mặt đẹp thanh khiết của nàng mờ mờ ảo ảo qua làn khói mỏng của chén «trà tiên» từ khay bạc bốc lên... Bước chân nàng thật nhẹ nhàng uyển chuyển... Hay vì nhà lót thảm nên chàng không nghe tiếng chân? Chỉ thấy hình dáng nàng như bay vờn theo sóng bước, không khác gì vàng mây trắng uồn lượn trên không.

Nàng gật đầu chào Thành. Kiều lên tiếng giới thiệu em gái với Thành. Nhưng Thành chỉ nói gọn lỏn hai tiếng:

- Chào cô.

Nàng mang trà đến tận chỗ Hoàng ngồi, cũng gật đầu chào Hoàng, rồi nhẹ nhàng bước đi, tuyệt nhiên không mở miệng nói lời nào!

Hoàng như gặp được người trong mộng, hồn rơi vào cõi phiêu diêu bay bổng... Vô tình tay chàng chạm phải chén trà nóng, chàng giật mình tỉnh mộng mới hay «người» đã không còn hiện diện nơi đó nữa!

Chàng ngồi thừ ra... cố nhớ lại hình dung của Thúy Vân vừa thoáng qua... Nhưng chàng không làm sao vẽ ra rõ ràng hình ảnh nàng trong trí!

Một điều chàng cả quyết là nàng đẹp như mỹ nữ trong tranh, có cái gì thanh cao thoát tục, hoàn toàn không giống vẻ đẹp của Kiều!

Hình như nàng không tô phấn, điểm son? Hay có thể chỉ điểm chút màu hồng phơn phớt trên má trên môi! Tóc nàng hình như để dài và óng ả lảm? Hoàng nhớ y như tóc nàng buộc cao lên đỉnh đầu, chừa cái đuôi dài phơ phất?

Hình vóc nàng không thô không tục! Mà có thể nói đẹp như hoa, thanh như liễu, lã lướt như gió, yếu điệu như mây...

Hay cũng có thể nói nàng là tất cả!

Bỗng nhiên Hoàng nhận ra con tim mình vô cùng rạo rục khi nghĩ đến nàng! Phải chăng đó là tình yêu? Phải chăng đó là tiếng sét ái tình?

Có thể như thế được sao? Từ trước đến nay có khi nào chàng thấy gái mà có tâm trạng mê mẩn như vậy đâu? Thật là lạ lùng!

Chuyến đi này chàng nhờ Thành thay thế vai trò mình để không phải ngồi tay đôi tay ba nói chuyện tình yêu và hôn nhân với chị em Kiều. Giờ chính chàng ao ước được nói những điều đó với Thúy Vân!

Thảm thay! Với vai trò «thư ký» theo hầu «ông chủ», làm sao chàng có thể được nàng tiếp chuyện?

Nếu như chàng khai thật thân thế, tức là đã làm điều bất kính bốn cột với hai chị em họ, chắc chắn sẽ bị họ tống ra khỏi nhà, chớ làm gì được cùng nàng trò chuyện? Thật buồn cười cho hoàn cảnh trở trêu của chàng!

Hoàng ngồi đàng này với tâm trạng bi đát... Nhìn đàng kia thấy bạn đã say, không phải say rượu mà say tình! Hay nói đúng ra Thành đã lạc vào mê hồn trận Kiều đã giăng ra rồi!

Thình lình đồng hồ trên vách ngân nga đổ 6 tiếng. Cả ba người trong phòng khách cùng giật mình kêu lên:

- Chết chữa, đã 6 giờ rồi!

Kiều đứng lên nũng nịu bảo Thành:

- Em đói bụng rồi! Em mời anh đi ra ngoài ăn tối.

Thành cũng đứng lên, cười cười giọng lả lơi:

- Đâu được! Tụi anh đã báo trước là sẽ mời hai chị em của em ăn ở nhà hàng tối nay mà?

- Vậy để em gọi Thúy Vân.

Nghe Kiêu nói gọi em gái, Hoàng hồi hộp chờ đợi sự xuất hiện của nàng...

Kiều đi tới một cửa phòng đã khép, gõ nhẹ nhẹ gọi:

- Vân ơi! Anh Thành mời chúng ta đi ra ngoài ăn tối. Nếu em không thích thì ở nhà nhé?

Rõ ràng không phải là câu «mời» muốn em gái cùng đi, mà chủ ý muốn cô em từ chối lời mời!

Hoàng dường như hiểu thâm ý của Kiêu, trong lòng không khỏi bất mãn câu nói của cô ta. Nhưng chàng chưa kịp có phản ứng gì, Thúy Vân mở cửa phòng đi ra...

Bước chân nàng khoan thai uyển chuyển, gương mặt thiên thần của nàng dưới ánh đèn không nhuốm chút ưu tư buồn phiền.

Nàng bước tới trước mặt Thành nhỏ nhẹ nói:

- Cám ơn lời mời của anh. Xin lỗi anh! Em hơi nhức đầu nên xin phép ở lại nhà. Chúc quý vị cùng với chị Hai em ăn bữa tối thật vui.

Hoàng có cảm tưởng như đất trời sụp đổ trước mắt! Không được cùng nàng chuyện trò tâm tình, chàng hy vọng được cùng nàng ngồi ăn chung bàn để được âm thầm nhìn nàng, để nghe rõ lòng mình đối với nàng ra sao? Nàng từ chối là chàng mất niềm hy vọng đó.

Chàng lých quỳnh lên tiếng:

- Tôi van cô! Hãy cùng đi với chúng tôi đêm nay cho vui. Tôi tin chắc ra ngoài cô sẽ hết nhức đầu.

Kiều không tưởng tượng nổi tên thư ký dám vô phép xen vào chuyện mời mọc em gái mình. Cơn giận phùng phùng, nàng bảo Thành:

- Em nghĩ, buổi tiệc tối nay để chúng ta có thêm thời gian tìm hiểu nhau, đâu cần đem thư ký theo làm gì? Anh hãy bảo anh ta về khách sạn trước đi. Em không thích có người thứ ba lẻo đẻo theo chúng ta đâu!

Hoàng nghe Kiêu nói mấy lời trong lòng ngán ngẫm. Tự nhủ:

«- Cô này vừa mới chinh phục được «ông chủ» đã muốn làm oai với «thư ký» rồi! May mà thằng Thành không phải là ta!»

Dĩ nhiên Thành không thể bảo bạn về khách sạn một mình, nên lẽ dĩ nhiên nói với Kiều:

- Chẳng lẽ anh bỏ đói thư ký của anh sao? Anh ta đi với anh qua đây mà? Thôi em hãy để anh ấy cùng đi ăn tối với chúng ta vậy!

Không có Thúy Vân cùng đi, Hoàng đâu thích thú theo hai người họ? Nỗi thất vọng làm chàng nghe tâm tư não nề, thân xác chùng như cũng mệt mỏi theo. Về khách sạn nghỉ ngơi trong lúc này quả là đúng ý chàng!

Chàng nhìn Kiều cười nhẹ, nói với Thành:

- Ông Tổng Giám Đốc hãy chiều ý cô Kiều cho cô vui nhé? Đừng ngại vì sự thất hứa mời tôi. Tôi ăn tối một mình ở nhà hàng khách sạn được mà?

Kiều ngỡ Hoàng muốn o bế mình vì nàng được lòng ông chủ, nên vui vẻ ra mặt. Thành còn đang lúng túng chưa biết giải quyết ra sao? Bỗng có một giọng nói êm như tiếng sáo thoát ra:

- Thôi để em mời anh Hoàng ăn ở nhà với em. Như thế anh Thành sẽ không áy ngại vì đi với chị Hai em mà bỏ rơi nhân viên.

Câu nói từ cái miệng xinh nhỏ kia phát ra đối với Hoàng còn hơn vừa uống liều thuốc bổ! Mới ít phút trước đó chàng nghe tâm tư buồn chán, thân xác mệt mỏi. Giờ chỉ một câu nói của nàng thôi, chàng có cảm tưởng như người bệnh gặp được lương y tài ba, chỉ uống một tiên đơn cơn bệnh đã lành, sinh

lực dồi dào hơn trước. Chàng vui mừng đến xúc động, nghiêng mình nói với Thúy Vân:

- Cám ơn cô! Cô thật quá tốt bụng! Nhưng tôi ở lại đây ăn tối không làm phiền cô chứ?

Nàng lắc đầu kèm với nụ cười trên môi:

- Không có gì phiền! Em chỉ có chút ái ngại là không có món ăn thịnh soạn mời khách.

- Không sao đâu cô! Được cô mời dù ăn cơm trắng với rau cũng ngon mà?

Thành thấy Hoàng vui vẻ nhận lời mời của Vân nên yên dạ nói:

- Cám ơn cô Vân đã mời thư ký của tôi bữa ăn tối nay nhé? Vậy chúng tôi đi nhé? Cô thay tôi chăm sóc anh ta...

Kiều không để Thành nói tiếp, kéo đi ra cửa, nói nửa đùa nửa thật:

- Thư ký của anh đâu phải là trẻ con mà lo chi lắm vậy? Anh là ông chủ quá tốt, khiến em cảm thấy phát ghen!

Thành cười hì hì, nheo mắt nhìn bạn trước khi ra cửa.

Còn lại một mình với nàng, Hoàng nghe hồi hộp lạ thường. Chàng đưa mắt nhìn nàng...

Nàng mỉm cười mời chàng ngồi lại nơi phòng khách bằng một giọng êm như tiếng nhạc:

- Xin anh ngồi chờ chốc lát, em vào bếp hâm nóng thức ăn. Nhanh lắm! Không lâu lắm đâu!

Chàng không ngồi xuống ghế, tha thiết xin:

- Cho phép tôi được phụ giúp cô nhé?

Thúy Vân lắc đầu:

- Không cần đâu! Vì em không dự tính bữa ăn cho khách nên trong bếp chỉ có vài món tầm thường cho em tối nay. Giờ em chỉ hâm nóng lại thôi.

- Vậy ra cô đã có ý không đi ra ngoài ăn tối với chúng tôi từ trước. Vì sao?

- Em... À, anh phụ em dọn bàn ăn nhé?

Hoàng thấy rõ nàng không muốn đáp câu hỏi của mình, lòng càng thắc mắc, song không dám hỏi thêm.

Thúy Vân mở tủ chén lấy khăn trải bàn, ly tách chén đĩa sang trọng đem ra. Hoàng phụ giúp nàng bày bàn, vừa nói:

- Tôi chỉ là thư ký quèn, cô không cần phải bày biện thịnh trọng làm gì.

Thúy Vân cười hồn nhiên:

- Thư ký hay Tổng Giám Đốc cũng là khách mà? Xin mời anh ngồi, em vào bếp trong chốc lát sẽ trở ra ngay.

Hoàng vâng lời nàng ngồi xuống ghế, hồn lâng lâng ngây ngất với hạnh phúc quá bất chợt.

Chỉ ít trước đó thôi, với thân phận thư ký theo hầu ông chủ, chàng không hy vọng được cùng nàng trò chuyện, giờ còn được nàng tiếp đãi mời ăn!

Chàng có cảm tưởng mình là anh chàng khốn khổ bơ vơ đang ngồi nơi vỉa hè vào đêm đông giá lạnh, thỉnh thoảng có một nàng tiên đi qua trông thấy thương tình dắt về một nơi ấm cúng tặng cho thức ăn...

- Anh có đói bụng lắm không? Xin mời.

Câu hỏi của Thúy Vân khiến Hoàng bàng hoàng tỉnh mộng. Nàng đã ngồi xuống ghế trước mặt chàng từ bao giờ mà chàng không hay?

Trên bàn đã bày sẵn, nào canh măng, nào nấm xào, nào cá hấp... khói bay nghi ngút...

Hoàng trở mắt kinh ngạc:

- Cô... cô biết hoá phép hay sao mà làm nhanh như vậy?

Thúy Vân mỉm cười:

- Em chỉ có việc hâm nóng. Cơm canh thức ăn đã có sẵn, em chỉ hâm lò microwave vài phút.

Nàng xới cơm cho chàng vừa nói:

- Hy vọng là anh ăn được mấy món tầm thường này.

Canh măng, cá hấp, nấp xào... là những món mẹ Hoàng thường làm cho chàng ăn. Nhưng chưa có bữa ăn nào Hoàng cảm thấy ngon như hôm nay. Hoàng không hiểu tại sao?

Thúy Vân trái lại, ăn rất ít. Nàng gằn như ăn cầm khách, tiếp đãi chàng từ món. Hoàng chưa từng gặp cô gái nào hiền dịu và tốt bụng như vậy!

Chàng cảm động ngưng ăn, hỏi nàng:

- Thúy Vân cô! Ông Tổng Giám Đốc của tôi sang đây với mục đích thăm viếng để làm thân với chị em cô, sao cô lại lánh mặt ông? Còn tôi chỉ là thư ký tầm thường, sao cô lại đối với tôi tốt như vậy?

Nàng cúi mặt lặng thinh một lúc mới đáp:

- Em cũng không biết tại sao? Có thể vì em không hợp với người quá giàu, địa vị quá cao.

- Vì sao cô không thiện cảm với người giàu có địa vị?

- Em nghĩ, hạng người ấy tính tình kiêu ngạo, khó hoà hợp được!

Hoàng cười nhỏ:

- Sao cô lại có quan niệm sai lầm như vậy? Giàu nghèo cũng có người tốt người xấu mà?

- Anh nói đúng! Nhưng tìm được người giàu có địa vị mà tâm địa tốt hiếm lắm!

- Hiếm, nhưng vẫn có, phải không cô Vân? Ví như ông Tổng Giám Đốc của tôi là người thật dễ thương, tốt bụng, hiền lương và không kiêu ngạo. Cô chưa từng tiếp xúc với ông ta, sao đã lánh mặt trước?

Thật ra Thúy Vân muốn nhường «người ấy» cho chị mình để Kiều không oán trách cha mẹ có lòng thiên vị, nên quyết lánh mặt không ra chào khách.

Chẳng dè Kiều gọi nàng làm trà mang ra cho khách, nên buộc lòng nàng phải xuất hiện chào Thành và Hoàng. Nàng chỉ mới thấy mặt Thành, chưa trò chuyện, chưa tìm hiểu, nên không thể phán xét Thành thuộc loại người tốt hay xấu?

Câu nói của Hoàng khiến nàng lúng túng đáp:

- Khi nãy thấy anh Thành lo lắng cho nhân viên mình, em nghĩ anh ấy là ông chủ tốt. Giờ nghe anh ca ngợi ông chủ mình, em thấy anh cũng là người tốt. Vì thói thường cấp dưới hay nịnh bợ cấp trên trước mặt, còn sau lưng thì chửi bới nói xấu... Cho nên em có thể nói anh là người quân tử.

Nghe nàng khen, Hoàng cảm động ngồi lặng một lúc mới ngáp ngừng hỏi:

- Thúy Vân! Tôi... tôi có thể biết lý do vì sao cô mời tôi ở lại ăn tối với cô không?

Nàng đưa đôi mắt đen như nhung nhìn chàng, nụ cười tiên nữ hiền dịu vẫn giữ trên môi:

- Em biết chị Hai em không thích có người thứ ba đi theo. Em thấy anh Thành gặp cảnh khó xử vì không nỡ bỏ rơi nhân viên mình. Em tội nghiệp hoàn cảnh anh từ xa tới xứ lạ, không bạn bè, không người thân, phải ngồi ăn cô quạnh một mình. Cho nên em mời anh cho mọi người đều vui.

Hoàng tuyệt vọng thở dài:

- Hoá ra cô mời tôi chỉ vì tội nghiệp, vì tốt bụng... muốn mọi người vui thôi sao?

Thúy Vân ngạc nhiên:

- Anh không thích em mời sao?

- Dĩ nhiên tôi vô cùng cảm động vì cô đã không khinh rẻ tôi là hạng thư ký, cho tôi được ngồi ăn chung với cô. Nhưng tôi... ít khi chịu nhận lòng thương hại của người khác.

Thúy Vân nghe Hoàng nói lời đầy mặc cảm, sợ chàng buồn tủi về lời giải thích của mình vừa qua, nên vội vàng cãi chính:

- Xin anh đừng hiểu lầm rằng em vì thương hại anh mà mời anh ở lại. Sự thật em đã dùng sai từ. Xin lỗi anh! Ý em muốn nói em xót xa cảnh tình một người phải ngồi ăn một mình nơi xứ lạ. Cũng xin anh đừng thắc mắc vai trò thư ký hay ông chủ. Có người nhờ may mắn nhận được sản nghiệp của cha mẹ mà có được mọi thứ. Có người thiếu may mắn sinh ra trong gia đình nghèo mà bị thua thiệt trong đời. Nhưng giá trị con người tuyệt đối không vì chức vụ hay giàu có mà đánh giá. Trên thực tế có những ông chef, ông chủ vừa ngu vừa dốt, họ phải thuê thư ký tài giỏi hơn họ để cai quản sự nghiệp. Tóm

lại, tùy người tùy trường hợp, tài trí và học thức giữa thư ký hay ông chef ông chủ, chưa hẳn ai giỏi hơn ai. Em chủ trương không vì chức vị mà đánh giá trị một người.

Nàng nói một hơi những ý nghĩ trong đầu, rồi nhìn thẳng vào mắt Hoàng thanh minh một lần nữa:

- Mong rằng anh không hiểu lầm rằng em thương hại anh. Thật tình việc em mời anh ở lại vì chính em cũng thấy ở nhà ăn một mình cũng buồn. Mời anh vì em muốn có một người... bạn chuyện trò cho đỡ hiu quạnh.

Hoàng chỉ muốn thử lòng nàng nên giả bộ nói lời tự ti mặc cảm. Nhờ vậy chàng biết thêm không những nàng có tấm lòng cao quý, mà còn tế nhị sâu sắc khi tiếp xúc với người thua thiệt.

Nàng đúng là mẫu phụ nữ lý tưởng của chàng! Được nàng xem như bạn là tốt số lắm rồi! Chàng mừng rỡ hỏi:

- Thúy Vân... Cô vừa nói... cô mời tôi ở lại là muốn có người bạn chuyện trò. Cô... chấp nhận xem tôi là bạn thật sao?

Giọng chàng rời rạc đứt quãng vì cảm xúc. Nàng gật đầu cùng với ánh mắt chân thành.

Hoàng đọc được câu phúc đáp của nàng qua ánh mắt, trong lòng chứa chan hạnh phúc. Không cầm lòng được, chàng nắm tay nàng mỏng trớn nhẹ nhàng, cùng lúc với hơi thở dồn dập bởi tiếng đập rộn ràng của con tim, chàng nói:

- Cám ơn Vân đã cho tôi hạnh phúc này. Trong đời tôi chưa từng gặp người con gái nào đẹp và dịu hiền như Vân và tôi cũng chưa từng... bị giao động trước phái nữ! Tôi... tôi chưa biết yêu là gì? Hôm nay tôi mới biết tình yêu ra sao và cũng biết được rằng chỉ có tình yêu mới có thể đem cho con người niềm vui và lẽ sống, điều mà tiền bạc và địa vị không thể cho được.

Ngừng một lúc để đè nén nỗi cảm xúc, chàng tiếp:

- Ngay từ phút đầu thấy mặt Vân, dù trong phút chốc tôi đã... yêu Vân. Phải chăng đó là tiếng sét ái tình? Thật lạ lùng! Chính tôi cũng không tưởng mình có thể yêu dễ dàng như vậy! Thúy Vân, cô có khinh rẻ tôi không? Cô có trách tôi bỗng bột sôi nổi không?

Dường như nàng vô cùng bồi hồi xúc động trước tâm tình chàng, nên tay nàng còn nằm trong tay chàng có phần run rẩy?

Chàng xiết nhẹ năm ngón tay thon nhỏ của nàng... Nàng từ từ ngược mắt lên... Bốn mắt say tình nhìn nhau trong cảm lặng.

Thật lâu... và mãi mãi thật lâu... Hoàng mới gọi khẽ:

- Thúy Vân! Em có tin duyên số không?

Nàng gật đầu. Chàng mỉm cười nói:

- Ba má anh muốn anh đi coi vợ. Anh nhất quyết cự tuyệt. Không ngờ vừa thấy mặt em anh đã si tình. Phen này về nhà anh sẽ nói với ba má cho phép anh được cưới vợ sớm. Em

đừng từ chối lời cầu hôn của anh nghe? Chúng ta quả thật có duyên với nhau.

Câu nói của chàng khiến Thúy Vân e thẹn cúi mặt, mà trong lòng vui sướng vô biên. Nàng sợ chàng trông thấy nên đứng lên dọn dẹp thức ăn vào bếp, Hoàng cũng theo phụ giúp nàng.

Tuy cả hai không nói ra, song trong lòng đều nghĩ đến hạnh phúc đầm ấm của cuộc hội ngộ đêm nay.

Hoàng vẽ vờ trong trí hình ảnh trong tương lai khi chàng cưới Thúy Vân làm vợ... Hình ảnh đôi vợ chồng mới cưới trong ngôi nhà xinh đẹp ở ngoại ô Ba Lê. Chàng sẽ...

- Ba mẹ em muốn em kết hôn với anh Thành, con ông bà Dân. Nhưng em không muốn lấy một người chồng không quen biết, không hề yêu, nhất là ở địa vị quá cao, quá giàu... Cũng vì vậy mà khi nãy em không ra mặt đón tiếp anh ấy.

Câu nói của Thúy Vân cắt đứt dòng tư tưởng của Hoàng! Chàng giật mình đến ngậy người. Chàng định từ từ mở lời nói thật với Thúy Vân việc chàng và Thành đổi vai nhau. Giờ nghe nàng nói, in hình như nàng không có cảm tình với con trai ông bà Dân? Như vậy bữa nay nếu chàng lên tiếng nói sự thật, chắc nàng sẽ có phản ứng. Tốt hơn chờ khi chàng trở về nhà, viết một thư dài kể rõ nội tình cho nàng hiểu và xin nàng thứ lỗi.

Thấy sắc mặt trầm ngâm ưu tư của Hoàng, Thúy Vân có chút ngạc nhiên, hỏi giọng lo lắng:

- Anh sao vậy? Em đã nói lời gì làm buồn lòng anh chẳng?

Hoàng đáp giọng buồn thiu:

- Anh chỉ sợ em không thích anh khi biết được gia thế của anh.

Thúy Vân tưởng chàng e ngại vì cha mẹ nghèo, nên mỉm cười nhỏ nhẹ:

- Anh đừng nên mặc cảm nữa! Ba má anh nghèo, em càng thương anh nhiều hơn. Huông chi cha mẹ em hiện tại cũng là người vô sản, vì đã bọn cộng sản ở Việt Nam cướp giựt hết rồi.

Hoàng khỏ sở ôm đầu, kêu lên:

- Khỏ một điều là ba má anh không nghèo để được em yêu nhiều hơn. Anh chính là Tổng Giám-Đốc Lê văn Hoàng, con trai ông bà Lê văn Dân. Thành chính là thư ký của anh! Anh vì không muốn vâng lời cha mẹ đi coi vợ nên mới nhờ Thành thay thế vai...

Hoàng nói chưa dứt câu, Thúy Vân đã ngã huỵch xuống nền nhà. Chàng hốt hoảng bồng nàng đặt nằm lên ghế băng dài làm hô hấp cấp cứu. Một phút sau Thúy Vân tỉnh lại Hoàng còn ngồi sụm bên nàng với sắc mặt rầu rĩ.

Thúy Vân mở mắt ra nhìn thấy chàng, nước mắt chảy quanh, sụm sùi nói:

- Chị Hai em! Anh à, nếu chị biết điều này, chị sẽ ra sao?

Hoàng nói giọng ân hận:

- Tha lỗi cho anh đã bày trò này để dối gạt chị của em và em. Nhưng mà có như thế anh mới thấy rõ tấm lòng cao quý không tham địa vị của em. Có như thế anh mới yêu em!

- Nhưng... em sợ chị Hai em sẽ giận em, sẽ phản đối việc em yêu anh.

Hoàng cười nhỏ:

- Anh đã yêu em rồi, chúng ta đã yêu nhau rồi, chị Hai em làm sao phản đối được chứ?

Thúy Vân vẫn không an tâm, nói:

- Nếu chị Hai biết được sự thật hoán đổi này chị sẽ đau lòng lắm, chắc là chị sẽ giận em và cả ba mẹ em nữa.

Hoàng trấn an:

- Em hãy yên lòng. Em đâu có tội gì trong vụ này mà giận em hay ba mẹ em? Chắc chị sẽ tức giận anh với anh Thành về tội hoán đổi thân phận làm trò lừa gạt chị ấy. Nhưng anh tin khi nghe anh giải thích lý do, chị ấy sẽ thông cảm và tha lỗi cho tụi anh.

Chàng đỡ dành nàng một lúc thấy đã khuya, sợ Kiều trở lại gặp mình trong lúc này bất tiện nên từ giã Thúy Vân ra về và hẹn sẽ cùng cha mẹ trở qua bàn tính chuyện hôn nhân.

Chàng đi rồi, Thúy Vân như sống trong mộng, không tin cuộc nhân duyên do cha mẹ sắp đặt lại đến bằng một cuộc tình đột ngột và tuyệt vời như vậy!

* *

Hoàng về đến khách sạn thấy Thành đang ngồi nơi «bar» rượu, mặt mày nặng chịch xem chừng đã uống nhiều lắm rồi?

Chàng vỗ vai bạn, cười hỏi:

- Ủa, sao về sớm vậy Thành? Đi ăn với giai nhân có thú vị lắm không?

Thành trả lời giọng nhừa nhựa, say rượu:

- Thú vị móc xì! Nàng ác lắm! Nàng lái xe đưa tao đến quán ăn ở ngoại ô rất vui vẻ tình tứ. Tao ngỡ nàng đã yêu thích tao rồi nên nói rõ việc tao thay thế mày. Sau khi biết rõ tao không phải là mày, không là ông Tổng Giám Đốc, nàng tức giận chửi mắng tao với mày thậm tệ, rồi ùng ùng bỏ ra xe. Tao trả tiền cho nhà hàng không kịp lấy tiền thối, chạy rượt theo nàng. Không ngờ nàng lên xe nhân ga cho xe vọt đi, bỏ mặt tao lại đó. Tao phải thuê taxi từ 60 cây số về đây đó.

Hoàng nhăn mặt xót xa:

- Tao thấy mày ngồi nhậu với bộ điệu chán chường thì nghi ngờ mày với Kiều có bất hoà. Nhưng mà, bộ mày yêu cô ta rồi sao mà uống rượu giải sầu?

Thành vụt bật cười ha hả:

- Bộ mày tưởng tao biết đau khổ vì tình à? Tao chỉ hơi chán chường về bọn con gái. Khi mấy cô muốn chinh phục thì nói: «em yêu anh không vì sự sang giàu và địa vị của anh». Nhưng khi các nàng biết đối tượng không giàu có địa vị thì phản ứng một cách hung dữ, không còn gì là vẻ đẹp của mỹ nhân cả!

- Không phải gái đẹp đều như thế đâu Thành! Trên thế gian vẫn có người đẹp có tấm lòng cao quý... Ví như nàng của tao vậy. Mày biết không? Nàng yêu tao vì tưởng tao nghèo. Nàng chính là tiên nữ cõi phàm. Nàng chính là... Nàng chính là...

Chàng say sưa ca tụng người yêu của mình, không hay thằng bạn gục đầu lên quày rượu ngáy pho pho...

HuỳnhDung